Преюдициални въпроси

Следва ли член 2, параграф 2, буква а) от Директива 2000/78/ЕО ([1]) на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите да се тълкува в смисъл, че забраната за жените мюсюлманки да носят забрадки на работното им място не представлява пряка дискриминация, когато в предприятието на работодателя са в сила правила, забраняващи на всички работници да носят на работното им място външни символи, указващи техните политически, философски и религиозни убеждения?

([1]) ОВ L 303, стр. 16.; Специално издание на български език, 2007 г. глава 5, том 6, стр. 7.

Преюдициално запитване от Raad van State (Нидерландия), постъпило на 3 април 2015 г. — Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV/Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

(Дело C-158/15)

(2015/C 205/25)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Raad van State

Страни в главното производство

Жалбоподател: Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV

Ответник: Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

Преюдициални въпроси

1) Обхваща ли понятието „инсталация“ по смисъла на член 3, буква д) от Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета ([1]) фактическа ситуация, като разглежданата в конкретния случай, в който въглища се съхраняват във въглищен парк и в резултат на тяхното самозагряване се отделят емисии на CO_2, като центърът на въглищния парк се намира на разстояние от около 800 метра от периферията на топлоелектрическа централа, двата поземлени имота са разделени от обществен автомобилен път и въглищата се доставят от депото за съхранение до вътрешността на електроцентралата по транспортна лента, която преминава над автомобилния път?

2) Може ли фактическа ситуация, като разглежданата в конкретния случай, в който вследствие на изгаряне поради самозагряване се реализират загуби на въглища по време на тяхното съхраняване във въглищен парк, да се подведе под израза „изнесеното от инсталацията […] гориво“ съгласно член 27, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 601/2012 на Европейската комисия от 21 юни 2012 година относно мониторинга и докладването на емисиите на парникови газове съгласно Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ([2])?

([1]) ОВ L 275; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78, поправка в ОВ L 199, 2.8.2011 г., стр. 76.
([2]) ОВ L 181, стр. 30.

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 7 април 2015 г. — GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV u. a.

(Дело C-160/15)

(2015/C 205/26)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: GS Media BV

Ответник: Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Incl, Britt Geertruida Dekker

Преюдициални въпроси

1 а) Налице ли е „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 ([1]), когато лице, различно от носителя на авторското право, е оператор на уебсайт, с който препраща — посредством хипервръзка в този уебсайт — към друг, достъпен за общата публика от интернет потребители уебсайт с оператор трето лице, където дадено произведение е предоставено на разположение без съгласието на носителя на авторското право?

1 б) Във връзка с това от значение ли е обстоятелството дали произведението е било публично разгласено по-рано и на друго място без съгласието на носителя на авторското право?

1 в) От значение ли е обстоятелството дали създалото хипервръзката лице е знаело или е трябвало да знае, че носителят на авторското право не е дал съгласието си за публикуването на произведението на посочения във въпрос 1 а) уебсайт, опериран от третото лице, а и евентуално обстоятелството, че първото лице е знаело или е трябвало да знае, че произведението е било публично разгласено по-рано и на друго място без съгласието на носителя на авторското право?

2 а) При отрицателен отговор на въпрос 1 а), в този случай налице ли е все пак публично разгласяване, или би могло да е налице такова, ако уебсайтът, към който препраща хипервръзката — а заедно с него и произведението — може да бъде намерен, макар и нелесно, от общата публика от интернет потребители, така че поставянето на хипервръзка в голяма степен да улеснява намирането на произведението?

2 б) За отговора на въпрос 2 а) от значение ли е обстоятелството дали създалото хипервръзката лице е знаело или е трябвало да знае, че уебсайтът, към който препраща хипервръзката, може да бъде намерен лесно от общата публика от интернет потребители?

3. Следва ли да бъдат взети предвид други обстоятелства при отговора на въпроса дали е налице публично разгласяване, когато посредством хипервръзка се предоставя на разположение произведение, което по-рано е било публично разгласено без съгласие на носителя на авторското право?

([1]) Директива 2001/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

Жалба, подадена на 9 април 2015 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (девети състав) на 5 февруари 2015 г. по дело T-473/12, Aer Lingus Ltd./Европейска комисия

(Дело C-164/15 P)

(2015/C 205/27)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: L. Flynn, D. Grespan, T. Maxian Rusche, B. Stromsky)

Други страни в производството: Aer Lingus Ltd., Ирландия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени решението на Общия съд (девети състав) от 5 февруари 2015 г. по дело T-473/12 Aer Lingus/Комисия, в частта му, в която с него се отменя Решение 2013/199/ЕС на Комисията от 25 юли 2012 година относно дело за държавна помощ SA.29064 (11/C, ex 11/NN) — Диференцирани данъчни ставки върху пътуване с въздушен транспорт, приведени в действие от Ирландия ([1]), доколкото с последното решение се разпорежда възстановяването на помощта от бенефициерите в размер, установен в точка 70 от това решение на 8 EUR на пътник, и